

РЕШЕНИЕ

№ 2711

гр. Варна, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христина В. Тодорова Колева

при участието на секретаря Веселина Д. Г.
като разгледа докладваното от Христина В. Тодорова Колева Гражданско дело № 20213110113875 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени от К. ИВ. Л., ЕГН:*****, адрес: гр.***, съдебен адрес: гр. ***, чрез адв. И.В. срещу В.М.Г.С..Н.Ч", адрес: гр.***, представлявана от Директора В.И.Ш, съединени в условията на първоначално обективно съединяване на следните искове:

- конститутивен иск за признаване на уволнението му за незаконосъобразно и отмяна на Заповеди №РД 01-491/23.08.2021г. и № РД 01-493/24.08.2021г., с която на основание чл.330, ал.2, т.6 вр. чл.188, т.3 вр. чл.190, ал.1, т.2 КТ е прекратено трудовото правоотношение, поради наложено наказание дисциплинарно уволнение, **с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ**;

- **с правно основание чл. 344, ал. 2, т. 2 КТ**, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „учител практическо обучение" при ответника;

- осъдителен иск за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението за периода от 24.08.2021г. до съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания, но за не повече от 6 месеца, в размер на 10 905 лева, **с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ**, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изпълнение на задължението.

- осъдителен иск **с правно основание чл. 128, т. 2 КТ** за осъждане на ответника да му заплати сумата в размер от **86.55 лева**, представляваща дължимо и неплатено брутно трудово възнаграждение за 23.07.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изпълнение на задължението;

- осъдителен иск **с правно основание чл.224, ал.1 КТ** за осъждане на

ответника да му заплати сумата в размер от **770.62 лева**, представляваща дължима и неплатена част от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г.; 2021г./, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда /24.09.2021г./ до окончателното изпълнение на задължението;

Ищецът основава исковите си претенции на следните фактически твърдения: по силата на сключен между страните Трудов договор № РД-01-275/18.12.2017г. и Допълнително споразумение №РД 01-432/24.01.2020г. е заемал длъжността „учител практическо обучение“. На 23.08.2021г. му била връчена заповед №РД 01-49/23.08.2021г., за налагане на дисциплинарно наказание «уволнение», на основание чл.188, т.3 КТ. В мотивите на заповедта било посочено, че е извършил нарушения на трудовата дисциплина, поради неявяване на работа в три последователни дни - 21, 22 и 23 юли 2021г.. На 10.09.2021г., му била връчена и заповед №РД 01-493/24.08.2021г. за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 24.08.2021 г., поради «уволнение». Смята, че е налице незаконосъобразност на уволнението, доколкото не са налице законово предвидените предпоставки за прекратяване на трудовото му правоотношение на това основание. Твърди, че заповедите са подписани от лице без представителна власт. Не са издадени в предвидената от закона форма, не са мотивирани. Издадени са в нарушение на чл.193, ал.1 КТ. Посочените в заповедта констативни протоколи и доклади до директора, не са му предоставени за запознаване. Оспорва отсъствието си от работа на 23.07.2021г.. Уведомил работодателя за отсъствието на 21 и 22 юли 2021г., като такова му било разрешено. Навежда доводи, че работодателят не е съобразил нормата на чл.49, ал.3 от Общинския колективен трудов договор за сектор „Образование“, съгласно която при необходимост работникът има право да ползва три дни от платения си отпуск за профилактични прегледи и медицински изследвания през учебно време, при информиране на работодателя три дни предварително. Твърди, че е уведомил работодателя още на 13 и 15 юли 2021 г. за необходимостта да ползва дни от платения си годишен отпуск, за което е получил съгласие. Сочи, че при определяне на дисциплинарното наказание не са взети предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и цялостното му поведение. Работодателят е удържал без негово знание и съгласие обезщетение по чл.221, ал.2 КТ, като не му е изплатено и трудовото възнаграждение за 23.07.2021г., както и в пълен размер дължимото обезщетение по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск. Поради незаконосъобразното прекратяване на трудовото му правоотношение е останал без работа, поради което претендира и обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за периода, през който е останал без работа. Така обосновава незаконосъобразност на уволнението и моли за постановяване на положително решение по предявените от него искови претенции.

В отговор на исковата молба, ответникът оспорва изцяло насочените срещу него искове, навеждайки доводи за неоснователност на същите: не оспорва факта, че между страните е съществувало трудово правоотношение, прекратено с обжалваната заповед. Не оспорва размерът на брутното трудово възнаграждение на ищеца /1817.50 лева/. Оспорва изложените в исковата молба фактически твърдения. Твърди, че в съответствие с предоставената от закона възможност е прекратил трудовото правоотношение с ищеца, поради неявяването му на работа в три последователни дни. Заповедта била издадена при спазване на чл. 193 и 194 КТ. Ищецът не е подал молба до работодателя

за ползване на отпуск и такъв не му е разрешен за посочените дати. Оспорва ищецът да е уведомил устно работодателя за отсъствието от работа и последният да е давал съгласие за това. Оспорва да е удържал от трудовото възнаграждение на ищеца обезщетение по чл.221, ал.2 КТ. Счита, че определеното и изплатено на ищеца обезщетение по чл.224 КТ е в съответствие с КТД. Оспорва дължимостта на трудово възнаграждение за 23.07.2021г., тъй като ищецът не се е явил на работа, като не е ползвал и отпуск. Счита исквете за неоснователни и моли за отхвърлянето им.

В хода на съдебните заседания страните поддържат заявените в исквата молба и отговора по нея становища.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, приема за установена следната **фактическа обстановка**:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните по делото, че са били в трудово правоотношение, по силата на Трудов договор № РД-01-275/18.12.2017г. за неопределено време, като ищецът е заемал длъжността „учител практическо обучение" и трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № РД 01-493/24.08.2021г., считано от 24.08.2021г., на основание чл.330, ал.2, т.6 вр. чл.188, т.3 вр. чл.190, ал.1, т.2 КТ – дисциплинарно уволнение; че brutното трудово възнаграждение на ищеца е възлизало на 1817.50 лева.

Видно от представената Заповед №РД 01-491/23.08.2021г., на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ поради посочено от работодателя основание – неявяване на работа в три последователни дни - 21; 22 и 23.07.2021г., като мотивите са за това, че ищецът в периода 21; 22 и 23.07.2021г. не се е явявал на работа без да му е разрешаван отпуск. Неявяването на работа в посочените дни е констатирано с КП №№ 34/21.07.2021г.; 35/22.07.2021г.; 36/23.07.2021г.. На посочените дати ищецът е бил определен за член на училищна комисия за оценяване и провеждане на поправителни изпити, съгласно Заповед № РД-05-277/01.07.2021г., което наложило изготвяне на заповед за промяна на състава на комисията по оценяване на изпитите. Сочи се, че на основание чл.193, ал.1 КТ на 16.08.2021г. на служителя са поискани писмени обяснения, по които е отговорил на 20.08.2021г.. Заповедта е подписана от директора Т.Ш. и е връчена на К.Л. на 23.08.2021г..

Въз основа на Заповед №РД 01-49/23.08.2021г., е издадена и Заповед № РД 01-493/24.08.2021г., за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца, считано от 24.08.2021г., връчена му на 10.09.2021г.. В заповедта е отразено да му се изплати обезщетение по чл.224 КТ - 53 работни дни в размер на 3607.71 лева, като не е спорно, че е изплатено през м.12.2021г..

Представени са Заповед № РД-01-305/18.05.2021г. и №РД-01-417/02.07.2021г., издадени въз основа на молба № 2338/18.05.2021г. и №2825/02.07.2021г., с които на ищеца е разрешен платен отпуск за определени дни, между които не са 21; 22 и 23.07.2021г.. За м.07.2021г. дните са: 05; 06; от 08.07. до 20.07. и от 27.07. до 30.07.2021г..

Представена е молба вх. № 2985/25.07.2021, от ищеца до Директора на гимназията, в която са изложени обстоятелства във връзка със създалата се ситуация около отсъствието му от работа на 21; 22 и 23.07.2021г.

Представена е Служебна бележка, че ищецът е бил член на синдикалната организация на СБУ към училището от 09.01.2019г..

С Констативен протокол № 34/21.07.2021г., Констативен протокол № 35/22.07.2021г.; Констативен протокол №36/23.07.2021г., издадени във връзка с проверки на комисиите по оценяване на изпитите от поправителна сесия м. юли за учебната 2020/2021г., са констатирани отсъствията на Л. на 21; 22; 23.07.2021г. В протоколите е отразено, че Л. е бил определен за член на изпитна комисия съгласно Заповед № РД-05-277/01.07.2021г., като отсъства на посочените дати, без да е подал заявление за отпуск и не е уведомил ръководството на училището за отсъствието си.

Представена е и Заповед № РД-05-277/01.07.2021г., като в т.54; 55 и 56 са посочени комисията по оценяване - Е. П. и К.Л., предмет и дата на изпита.

Изготвени са Докладна вх.№ 2976/22.07.2021г. и Докладна вх.№ 2980/23.07.2021г. за отсъствието на Л. и необходимостта от издаване на заповед за промяна на комисията по оценяване.

Издадени са Заповед № РД-05-281/23.07.2021г. и Заповед № РД -05-280/21.07.2021г. за промяна на Заповед № РД-05-277/01.07.2021г. относно комисията по оценяване.

Представен е Общински колективен трудов договор рег.№ Д21000213ВН/10.03.2021г..

Съдът е констатирал на виждане, че представеният от ищеца в съдебно заседание оригинал на трудовата му книжка, отговаря на представеното копие, находящо се на л.14-15 от делото, от която е видно, че след прекратяване на трудовия договор и до 04.03.2022г. липсва вписване на друг работодател.

Със Заповед № РД 02-375/13.07.2021г., издадена от Директора Ш., са определени заместниците ѝ за времето на отсъствието ѝ. Дните 23 и 24.08.2021г., когато са издадени Заповед №РД 01-491/23.08.2021г. и Заповед № РД 01-493/24.08.2021г., не са посочени, т.е. Ш. е била на работа в тези дни.

Със Заповед № РД-02-380/26.07.2021г., издадена от директора, е наредено да не се изплаща трудово възнаграждение на ищеца за дните 21; 22 и 23 юли 2021г., поради отсъствието му без разрешение от работодателя.

Представени са Заповед РД-01-428/06.07.2021г.; Заповед № РД 01-494/26.08.2021г.; Заповед № РД 01-484/30.07.2021г.; Заповед № РД 01-441/15.07.2021г.; Заповед № РД 01-490/18.08.2021г.; Заповед № РД-01-427/06.07.2021г.; Заповед № РД-01-429/06.07.2021г.; Заповед № РД 01-417/02.07.2021г.; Заповед № РД 01-463/30.07.2021г., издадени въз основа на Заявление вх.№ 2881/06.07.2021г.; Заявление вх.№ 3171/26.08.2021г.; Заявление вх.№ 2880/06.07.2021г.; Заявление вх.№ 3011/30.07.2021г.; Заявление вх.№ 2942/14.07.2021г.; Заявление вх.№ 3132/18.08.2021г.; Заявление вх.№ 2879/06.07.2021г.; Заявление вх.№ 2825/02.07.2021г.; Заявление вх.№ 3047/30.07.2021г от Ел. Ал. Ф.; Ал. Л. Г.; Е.П. П.; Т. Ан. М.; К. ИВ. Л. за заявените и разрешени отпуски.

Представени са Протокол № УП-10-2-54/21.07.2021г.; Протокол № УП - 10-2-55/22.07.2021г.; Заповед № РД-05-280/21.07.2021г.; Протокол № УП-10-2-56/23.07.2021г.; Заповед № РД-05-281/23.07.2021г.; Протокол № УП-10-2-57/26.07.2021г., за резултати от изпит за определяне на годишна оценка и за промяна в комисиите по оценяване.

Представени са Таблица за отчитане явяването на работа за м. юли 2021г. и Таблица за отчитане явяването на работа за м. август 2021г..

Издадени са Заповед № РД 02-373/13.07.2021г. и Заповед № РД 02-393/17.08.2021г. за командироване на Е. П. и Т.М. в гр. *** в периода 23-25-08.2021г..

Въз основа на Заявление № ЧР 16-626/09.07.2021г. от В. Ш., е издадена Заповед № РД10-632/12.07.2021г., с която и е разрешен отпуск в периода 15.07-13.08.2021г..

Представен е препис от ЛТД на ищеца.

Установява се, че с покана изх. № 1476/16.08.2021г., връчена на 17.08.2021г. на ищеца, са му поискани писмени обяснения във връзка с отсъствието в дните 21; 22 и 23.07.2021г..

Издадена е Справка вх.№ 39854/14.06.2022г. от РУО-Варна, относно командировъчните заповеди на В. Ш.-Директор във В.М.Г.С..Н.Ч", с която уточняват, че за периода 01.07.2021г. - 31.08.2021г. вкл. няма издадени командировъчни заповеди на В. Ш.-Директор на В.М.Г.С..Н.Ч".

Представена е заглавна страница на Книга за регистриране заповедите на директора и страница от книгата с опис на издадени заповеди

От заключението по допуснатата ССЧЕ се установява, че последният пълен отработен месец от ищеца преди месеца на прекратяване на трудовото правоотношение е м. март 2021г.. Брутното трудово възнаграждение, което ищецът е получил за м. март 2021г. е в размер на 1 817.50 лв. Размерът на обезщетението по чл.225, ал.1 КТ е 10 905 лева. Размерът на обезщетението по чл.224 КТ е 4 378.33 лв. Размерът на неизплатеното трудово възнаграждение за 23.07.2021 г. е 82.61 лв. Ответникът не е удържал от ищеца обезщетение по чл.221, ал.2 КТ.

В полза на ищеца са събрани гласни доказателства.

Св. Т.М. към м. юли и м. август 2021г. е заемала длъжност зам. директор-учебна дейност във В.М.Г.С..Н.Ч". До 22.07.2021г. изпълнявала длъжност Директор на гимназията, като от 23.07. излязла в отпуск. Л. бил в отпуск през м. юли. Св. не помни да е провеждала разговор с него за удължаване на отпуска. Помни за разговор с него през м. юли във връзка с изпит на 26.07. по учебна практика, а именно, че трябва да дойде и да вземе протоколите от училището, тъй като изпитът се провежда в учебна работилница. На 21, 22 и 23.07 имало изпит и Л. бил член на комисия по оценяване. За тези изпити протоколите се предават в сградата. Изпитите се провеждат в сградата на гимназията. На 21 и 22.07, Л. не се явил на работа.

Св. Е.Ф. през м. юли и м. август 2021г. заемала длъжност зам. директор-учебна производствена дейност във В.М.Г.С..Н.Ч". Била е пряк ръководител на ищеца Л.. Л. не се е обръщал към св. във връзка с разрешаване на отпуск, това го решава директорът на училището. Преди да се излезе в отпуск, се подава молба до директора. Св. е провеждал разговор с Л. във връзка с това да отсъства през м. юли, но не помни деня. Разговорът бил проведен по телефона, когато св. бил в отпуск. Л. казал, че ще ползва някакви дни отпуск, като св. му отговорил, че не е на работа и следва да се обади в училището, в канцеларията, за да си заяви дните, в които иска да отсъства. Знае, че Л. е уволнен, тъй като не се е явил на работа в дните, в които е трябвало да бъде по график за изпитите. Св. е бил в отпуск от 15 до 26 юли. Отпуск разрешава единствено директорът с подадена молба. Изпитите по учебна практика се

провеждат в работилницата, която се намира в южна промишлена зона, в района на пристанище Одесос. На 5-10 мин. с кола от училището.

Св. Е.Б. живее на семейни начала с ищеца. През м. юли 2021г. Л. ползвал отпуск, от 05.07. до 20.07. Искал още два дни отпуск, защото имал още 120 дни отпуск. По време на отпуска провел разговори с ръководството за допълнителни дни отпуск. На 13.07. се обадил на г-жа Ф., ходил при нея, тя му казала, че ще излиза в отпуск. След два дни се обадил на г-жа М., ходил при М.. Искал да си подаде молба, ходил при секретарката, но тя не му дала да подпише молба за тези два дни, трябвали му по семейни причини. После се обадил на колегите си и те му казали, че няма проблем. Обадил се на колегата си Д., обадил се на Г. и тя му казала, че няма проблем за тези два дни. На 23 ходил до училището за протоколи, защото в понеделник трябвало да ги носи в работилницата. Когато отишъл в понеделник, искал да си пусне молба за отпуск и когато се прибрал, казал на св., че не са му приели молбата за отпуска.

В полза на ответника са събрани гласни доказателства.

Св. Е. П. към м. юли и м. август 2021г. е заемала длъжност старши учител - теория и замества практика когато е нужно във В.М.Г.С..Н.Ч". С Л. били колеги. Скоро разбрала, че е уволнен. Изпитите били доста на брой, комисиите се състояли от двама души и имало случай, когато Л. не бил на работа. Обадил ѝ се по телефона във връзка с това, че няма да бъде на изпита, казал, че отива в гр. София на курс за квалификация. Св. е подписала КП № 34, 35 и 36, с дати 21, 22 и 23, тъй като Л. не дошъл на изпита и назначили друг колега. Л. отказал да подпише КП. Практиката в училището е, най-късно предния ден да се подаде молба за отпуск, в противен случай в електронен вариант на пощата на гимназията се подава молба в свободен текст. Това трябва да стане до 8:00 часа.

Св. А.Г. познава Л.. Миналата година, юли месец /21; 22; 23 и 26/, съгласно заповед от 01.07.2021 г., трябвало да бъде в изпитна комисия. На 22.07.2021г., след 09:30 часа св. се обадила на Л., за да го попита, защо не е на работа. Така и не получила конкретен отговор, но разбрала, че няма да дойде и трябвало да издаде заповед за промяна на изпитната комисия. Съставили и констативен протокол, че Л. не се е явил на работа. На 23.07.2021 г. ситуацията се повтори. На 23.07.2021 г., около обяд, Л. дошъл, за да получи изпитни материали за следващия изпит, който бил на 26. На 21, 22 и 23 Л. трябвало да бъде във Варненска морска гимназия, за проверка на писмените работи. Само когато има изпит по практика, той се провежда в учебна работилница, която се намира в Корабостроителния завод, 2-ри район, който е под Аспарухов мост. На 23.07.2021 г., когато Л. дошъл, за да вземе документите за изпита на 26, той не се включил в изпита на този ден /23/. Изпитът бил приключил. На 21, 22 и 23, не е имало изпити по учебна практика, които да се провеждат в учебна работилница. Изпитът на 26 бил по учебна практика и се провел в учебна работилница.

Предвид така установеното от фактическа страна, СЪДЪТ формулира следните изводи от **правна страна**:

За да бъде уважен искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, съдът следва да констатира незаконосъобразност на издадената заповед на формално или материалноправно основание или несъразмерност на наложеното дисциплинарно наказание.

Ищецът оспорва законосъобразността на уволнението, като заявява, че е уведомил работодателя за отсъствието си на 21; 22 и 23.07.2021г., като получил разрешение от последния. Твърди, че на 23 .07.2021г. бил на работа. Сочи че съгласно чл.49, ал.3 от Общинския колективен трудов договор за сектор „Образование“, при необходимост има право да ползва три дни от платения си отпуск за профилактични прегледи и медицински изследвания през учебно време, при информиране на работодателя три дни предварително.

Съдът приема, че процесната заповед от формална гледна точка отговаря на императивните изисквания на закона. Същата е издадена от компетентно длъжностно лице, в надлежна писмена форма, налице е очертаване на съставомерните обективни признаци на констатираните дисциплинарни простъпки, посочен е нарушителят, времето и мястото на извършването им, наказанието и законовия текст, въз основа на който е постановено. Определеното в заповедта дисциплинарно наказание е наложено в преклузивния срок по чл. 194 КТ, като преди това работодателят е поискал обяснения на работника по реда на чл. 193 от същия кодекс.

Не се установи, че към датата на издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, директорът на гимназията Ш. да не е била на работа. От представените доказателства се установи, че Ш. е ползвала отпуск от 15.07.2021г. до 13.08.2021г., като на 23-24.08.2021г. е била на работа и не е била командирована. Поради горните констатации, Решение № 148/06.07.2022 г. на ВКС по гр. дело № 4053 по описа за 2021 г., е неприложимо в настоящия казус.

По горните съображения съдът приема, че заповедта на работодателя не страда от формални пороци, което от своя страна налага разглеждането на спора по същество досежно наличието на действително извършване от работника на вменените му дисциплинарни нарушения и съразмерността на наложеното наказание при съблюдаване критериите на чл. 189 КТ. В тази връзка съдът съобрази следното:

Предмет на образуването против К.Л. дисциплинарно производство е извършеното от него дисциплинарно нарушение – неявяване на работа в периода 21.03-23.07.2021г.. За това конкретно нарушение на трудовата дисциплина са му били изисквани писмени обяснения и това е съставът на дисциплинарното нарушение, описан в Заповед №РД 01-491/23.08.2021г. Със същата се налага наказание „дисциплинарно уволнение“ за това, че не се е явил на работа в течение на три последователни дни, което съставлява дисциплинарно нарушение по чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ.

Установи се по делото, че въз основа на подадена от ищеца молба №2825/02.07.2021г., е издадена Заповед №РД-01-417/02.07.2021г., с която му е разрешен платен отпуск за определени дни, между които не са 21; 22 и 23.07.2021г.. За м.07.2021г. дните са: 05; 06; от 08.07. до 20.07. и от 27.07 до 30.07.2021г..

От писмените доказателства, вкл. от молба вх. № 2985/25.07.2021, подадена от ищеца до директора на гимназията и събраните гласни доказателства се установи, че ищецът е отсъствал от работа на 21; 22 и 23.07.2021г.. На 23.07.2021г. се е явил в гимназията след приключване на изпита, на който е следвало да присъства като член на комисия, за да приеме необходимата документация за изпита на 26.07.2021г., който е следвало да се

проведе в учебната работилница.

Липсват данни, а и не са наведени такива твърдения, ищецът да е подал молба до директора, вкл. по ел. поща на гимназията, с която да е отправил искане да му бъде разрешен отпуск за дните на 21; 22 и 23.07.2021г..

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема за установено, че за времето от 21 до 23.07.2021г. вкл., ищецът не е изпълнявал възложените му трудови функции, тъй като е отсъствал от работното си място.

Възражението на ищеца, че е уведомил устно работодателя за ползване на отпуск и че не е уведомен за отказа от работодателя за заявения отпуск, поради което не е осъществен състава на нарушението, съдът намира за неоснователно по следните съображения:

За да може да ползва отпуск служителът е следвало да бъде сигурен, че такъв му е разрешен от работодателя /чл.172 и чл.173, ал.1 КТ/. Липсата на писмено разрешение за ползване на отпуск означава, че неявяването на работа на ищеца представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ. Няма законово задължение на работодателя, да уведомява работника или служител за отказа си да разреши ползването на отпуск за определен период от време /Решение № 127 от 5.03.2007 г. на ВКС по гр. д. № 1102/2004 г., III г. о.; Решение № 67 /01.04.2010 год. на ВКС, II гражданско отделение, гр. д. № 4240 по описа за 2008 год.; Решение № 812 от 27.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 198/2010 г., IV г. о., ГК и др./. Работникът/служителят може да започне ползването на отпуск само след достигането до него на изявление за разрешение на работодателя, т.е. само след като е узнал за това, до когато той е длъжен да продължава да изпълнява задълженията си по трудовото правоотношение. Неявяването на работа на работника/служителя в периода, за който е отправил до работодателя искане за отпуск, без такъв да му е бил разрешен, съставлява дисциплинарно нарушение, предвидено в чл. 187, ал. 1, т. 1 КТ, за каквото може да се наложи и наказание дисциплинарно уволнение с оглед тежестта му, обстоятелствата, при които е извършено, и поведението на работника /Решение № 812 от 27.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 198/2010 г., IV г. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК/.

Изискването за ред при ползването на отпуск следва от характера на трудовото правоотношение – от основната престация, която е предоставянето на работна сила за определено време, през което време работникът следва да е на разположение на работодателя. Поради необходимостта работодателят да съобрази нуждите на работния процес с правото на работника на платен годишен отпуск, както и необходимостта по времетраене на трудовото правоотношение работодателят да разполага с точна представа за наличните работни ресурси, законодателят въвежда ред за ползването на отпуските, включващ изискване за писмена молба на работника и заповед на работодателя, въз основа на която може да започне ползването на отпуска – по аргумент на чл. 172 и чл.173 КТ /Решение №914/26.11.2009 година ВКС , четвърто гражданско отделение, гр.д. № 4336 по описа за 2008 година, постановено по чл. 290 ГПК/.

Конкретното нарушение е в достатъчна степен тежко, за да предопредели именно налагане на наказание „дисциплинарно уволнение“. Факт е, че такова наказание може да бъде наложено и за други нарушения на трудовата дисциплина, които работодателят е приел да са с по - висока от обичайната тежест, но в конкретния случай работодателят е съобразил както

тежестта на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, така и поведението на работника. Съдът намира, че наложеното дисциплинарно наказание отговаря на тежестта на извършеното нарушение, поради което правилно е било наложено.

Съдът намира за неоснователни и възраженията на ищеца относно необходимостта да ползва отпуск, съобразно нормата на чл.49, ал.3 от Общинския колективен трудов договор за сектор „Образование“, съгласно която при необходимост работникът има право да ползва три дни от платения си отпуск за профилактични прегледи и медицински изследвания през учебно време, при информиране на работодателя три дни предварително. Не се установи ищецът да е провел необходими профилактични прегледи и медицински изследвания, като не са наведени и такива твърдения.

Наложеното дисциплинарно наказание уволнение е съответно на извършеното дисциплинарно нарушение по чл.190, ал.1, т.2 КТ. С оглед на тези съображения съдът преценява, че заповедта за уволнение на ищеца Л. е издадена при спазване изискванията на текстовете на КТ, посочени по-горе, поради което искът с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ е неоснователен и следва да се отхвърли.

С оглед обусловения характер от изхода на спора за законност на уволнението, неоснователни се явяват и заявените по реда на т.2 и т.3 на цитираната норма претенции, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „учител практическо обучение“ при ответника и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението от 24.08.2021г. до съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания, но за не повече от 6 месеца, в размер на 10 905 лева.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

За да се уважи искът по чл. 128, т. 2 КТ е необходимо ищецът да установи, че през процесния период е работил при ответника, изпълнявал е трудовите си задължения, както и размера на дължимото трудово възнаграждение за този период. В тежест на ответната страна е да установи, че е заплатила същото, респ. че не се дължи на друго основание.

Установи се, че на 23.07.2021г., ищецът не е изпълнявал трудовите си задължения, поради което претенцията за заплащане на възнаграждение за този ден е неоснователна и подлежи на отхвърляне.

По иска с правно основание чл.224, ал.1 КТ:

За да бъде уважен искът по чл. 224, ал. 1 КТ е необходимо да се установи, че ищецът е работил по трудово правоотношение с ответника, че същото е прекратено, размерът на неползвания платен годишен отпуск към датата на прекратяване на правоотношението, както и размерът на последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец преди уволнението, на база на което да се изчисли обезщетението.

Право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск възниква само при прекратяване на трудово правоотношение, като няма значение основанието за прекратяване. Втората предпоставка, за да се изпълни фактическият състав на разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ е отрицателна – необходимо е работникът/служителят да не е използвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяване или за

предходни години. Няма значение на какво основание отпускът е бил отложен и дали работникът/служителят е искал от работодателя да ползва отпуска си. Обезщетението се изчислява по реда на чл. 177 КТ, към деня на прекратяване на трудовото правоотношение /чл.224, ал. 2 КТ/. Разпоредбата на чл. 177, ал. 1 КТ, предвижда, че за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най – малко 10 работни дни. Съгласно чл. 18, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, среднодневното брутно трудово възнаграждение по чл. 177, ал. 1 КТ се установява, като полученото при същия работодател брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най – малко 10 дни, се раздели на броя на отработените дни през този месец.

От заключението по допуснатата ССЧЕ се установи, че последният пълен отработен месец от ищеца преди месеца на прекратяване на трудовото правоотношение е м. март 2021г.. Брутното трудово възнаграждение, което ищецът е получил за м. март 2021г. е в размер на 1 817.50 лв. Размерът на обезщетението по чл.224 КТ е 4 378.33 лв.

В Заповед № РД 01-493/24.08.2021г., ответникът е определил да се изплати на ищеца обезщетение по чл.224 КТ за 53 дни в размер на 3 607.71 лв., като не е спорно, че е изплатено през м.12.2021г.. След приспадане на изплатеното обезщетение, дължими остават 770.62 лева, каквато е претенцията на ищеца.

По разноските:

На основание чл. 78, ал.1; ал.3 и ал.4 ГПК и в съответствие с направените искания, съдът счита, че в полза на всяка страна се дължат разноски за производството, съобразно представените доказателства за извършването им. По направеното от ищеца възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение в размер на 1320 лева ДДС, съдът приема, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, броя на исковете, същото е неоснователно.

Съдът счита, че при преценка на искането по чл.78, ал.5 ГПК не може да не бъде съобразено и адвокатското възнаграждение заплатено от страната искаща редуцирането.

В конкретния случай ищецът е заплатил за защита по делото адвокатско възнаграждение в размер на 1480 лева. Всяка от страните разполага с възможността да поиска редуциране на заплатеното от другата страна адвокатско възнаграждение поради прекомерност на същото спрямо действителната фактическа и правна сложност на делото. За да се упражни това процесуално право в съответствие с прогласения в чл.3 ГПК принцип за добросъвестност, то страната не следва да иска редуциране до размер по-нисък от заплатения от нея. След като ищецът сам е определил, че съобразно действителната фактическа и правна сложност на спора следва да заплати адвокатско възнаграждение в размер на 1480 лева, то искането за редуциране на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение от размер на 1320 лева с ДДС се явява неоснователно.

Страните не са посочили размер на възнаграждението за всеки от исковете, поради което съдът приема, че 1/2 от възнаграждението е определена за исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ, а останалата 1/2 за оценяемите искове.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК и направеното искане, разносните извършени от ищеца следва да му бъдат заплатени от ответника. Оценяемите искове възлизат на сумата в общ размер на 14 221.17 лева, основателни са за сумата 770.62 лева. В тежест на ответника следва да се възложи сумата 40.10 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 и 4 ГПК и направеното искане, разносните извършени от ответника следва да му бъдат заплатени от ищеца. Техният размер възлиза на 1284.24 лв.

Съгласно формираната воля на съда по предявения иск с правно основание чл.224 КТ и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС сумата в размер на 50 лева, представляваща дължимата държавна такса върху уважения иск и сумата от 10.84 лева, изплатен от бюджета на съда депозит за вещо лице.

Мотивиран от гореизложеното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. ИВ. Л., ЕГН:*****, адрес: гр.*** срещу В.М.Г.С..Н.Ч", адрес: гр.***, представлявана от Директора В.И.Ш, съединени в условията на първоначално обективно съединяване искове за признаване на уволнението му за незаконосъобразно и отмяна на Заповеди №РД 01-491/23.08.2021г. и № РД 01-493/24.08.2021г., с която на основание чл.330, ал.2, т.6 вр. чл.188, т.3 вр. чл.190, ал.1, т.2 КТ е прекратено трудовото правоотношение, поради наложено наказание дисциплинарно уволнение, с **правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ**; за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „учител практическо обучение" при ответника с **правно основание чл. 344, ал. 2, т. 2 КТ**; за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението за периода от 24.08.2021г. до съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания, но за не повече от 6 месеца, в размер на 10 905 лева, с **правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ**, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исквата молба в съда до окончателното изпълнение на задължението и за осъждане на ответника да му заплати сумата в размер от **86.55 лева**, представляваща дължимо и неплатено брутно трудово възнаграждение за 23.07.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исквата молба в съда до окончателното изпълнение на задължението, с **правно основание чл. 128, т. 2 КТ**, като неоснователни.

ОСЪЖДА „В.М.Г.С..Н.Ч", адрес: гр.***, представлявана от Директора В.И.Ш **ДА ЗАПЛАТИ** на К. ИВ. Л., ЕГН:*****, адрес: гр.*** сумата **770.62 лева**, представляваща дължима и неплатена част от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г.; 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исквата молба в съда

/24.09.2021г./ до окончателното изпълнение на задължението, **на основание чл.224, ал.1 КТ.**

ОСЪЖДА „В.М.Г.С..Н.Ч“, адрес: гр.***, представлявана от Директора В.И.Ш **ДА ЗАПЛАТИ** на К. ИВ. Л., ЕГН:*****, адрес: гр.*** сумата от **40.10 лева**, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноси за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА К. ИВ. Л., ЕГН:*****, адрес: гр.*** **ДА ЗАПЛАТИ** на В.М.Г.С..Н.Ч“, адрес: гр.***, представлявана от Директора В.И.Ш сумата от **1284.24 лева**, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноси за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал.3 и ал.4 ГПК.

ОСЪЖДА „В.М.Г.С..Н.Ч“, адрес: гр.***, представлявана от Директора В.И.Ш **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд гр. Варна сумата от **60.84 лв.**, представляваща дължимата държавна такса и депозит за вещо лице, изплатен от бюджета на съда, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните

Съдия при Районен съд – Варна: _____